

Štěpán
Kopřiva

MINUT

Thriller ze zákulisí pražského metra

101 MINUT

Štěpán
Kopřiva

101

MINUT

CREW

Děkuji všem, bez nichž by tato kniha nikdy nevznikla –
především insiderům z prostředí pražské dopravy a složek IZS.

ŠK

Z důvodu hojného výskytu odborných termínů a zkratek je
na konci knihy stručný slovníček, který v případě potřeby
neváhejte konzultovat.

© Štěpán Kopřiva, 2022

© Nakladatelství CREW s. r. o., 2022

ISBN 978-80-7679-122-0

Den, kdy zemřete, začne úplně běžně.

Probudí vás neoblomné pípání budíku. Zamáčknete ho, odhodlaně vystrčíte nohu zpod deky a za pět minut budík zamáčknete znovu. A tentokrát už doopravdy vstanete; co nejtíšeji, abyste nevzbudili svou drahou polovičku. Ranní rutinu absolvujete na autopilota. Záchod, v kuchyni vodu do rychlovarné konvice, dvě lžičky kávy do hrnku, žádný cukr, zalít vroucí vodou, koupelna a sprcha. Oblečení, vypítí turka u kuchyňského stolu, zatímco palcem šmrdláte po displeji mobilu, vylití lógru do dřezu, umytí hrnku a opět koupelna: vyčištění zubů a závěrečný pokus o doladění vzhledu. Kontrola aktovky, v předsíni obléknutí kabátu, hledání lžice na boty pod bundami, obutí. Zaklapnutí dveří, seběhnutí schodů, chodník. Venku je ještě tma.

Jsou čtyři minuty po páté hodině ranní.

Vzduch je mlžný a lepkavý. Na rohu bliká popelářské auto, žena v kroksech hladově nasává nikotin a její pudl očichává zmačkanou pivní petku. Ulice jsou vylidněné a vaše kroky znějí na dlažbě neadekvátně hlasitě.

Do hlubin stanice Křižíkova sjíždíte podél zarámovaných reklam. Téměř polovina z nich inzeruje nové knihy a vás mimoděk napadne, jak vlastně nakladatelé dospěli k závěru, že metrem se přepravují převážně knihomolové.

Souprava zastaví u peronu v pět deset. Toho dne je to teprve třetí vlak, který vyjel ze směru Černý Most. Ve vagonu je devatenáct lidí, obsazena je tedy přesně polovina sedadel. Dobrá

třetina cestujících má zavřené oči, ostatní koukají do knih, mobilů nebo jen tak do prázdna. Tělnatý chlapík v uniformě bezpečnostní agentury luští sudoku. Růžovovlasá dívka má v uších špunty sluchátek a na očích černé brýle. Taškami ověšená matka otáčí před tříletým synem stránky leporela. Vedle ní sedí muž v maskáčové čepici, drtí čelistmi žvýkačku a naslouchá tichému líčení toho, jak se polámal mraveneček a jak to ví celá obora. Černý labrador pod sedadlem si dal hlavu mezi packy a mžourá na boty kolem sebe. Nenalíčená třicátnice v rudých teplácích Adidas si v odrazu dveřního skla vytírá z očí ospalky. Vystoupí s dalšími šesti pasažéry na Národní. Na Karlově náměstí proti vám usedne padesátiletá žena s vypelichanými blond vlasy a v džínové bundě s nápisem Wild Life. Vypadá, že ho rozhodně žije. Dveře se zavřou a zápletka s polámaným mravenečkem kulminuje: povoláný lékař vyšetří srdeční chlopeč a předepíše třikrát denně prášek cukru. Očividně je v žoldu řepné lobby. Souprava vyjede ze stanice, ponoří se do tunelu a akceleruje.

Vytáhnete mobil a zkontrolujete hodiny. Pět devatenáct. Dnes budete v práci včas.

Přesně v tu chvíli vlak s trhnutím zastaví.

A všechno se propadne do tmy.

5:23

„Který rozvodny klekly?“

„Řeporyje i Chodov.“

„Takže jedou jenom Malešice?“

„Jo.“

„Kurva.“

„Jo.“

„To znamená, že bez elektřiny je... kolik? Polovina Prahy?“

„Necelá. Hlavně západ a jih. Sever drží Mělník, východ Malešice a Mochov.“

„Kurva,“ zopakoval Holzinger a kroutil se na sedadle, jak si dopínal boják. Do hasičského auta nastoupil jen v tričku a kalhotách s kšandami. „Takže městský nám nepomůžou.“

„Ne,“ potvrdil Trchal. „Jsme v tom sami. Podle toho, co říkal Maštalka, toho mají městský plný brejle. Nejmíň dvanáct lidí uvízlejších ve výtazích a k tomu bouračky na zhaslejších semaforech, kde vystříhávají lidi z plechů. A to mají ještě kliku, že to vypadlo takhle brzo ráno, ne v plném provozu.“

„No to my taky,“ promluvil poprvé Jirčák. „Kdyby se to stalo o hodinu později, tak by se nám v tunelu nezaseklo jenom jedno metro.“

„To je fakt,“ řekl Holzinger. „Máme kliku.“

„Jo,“ souhlasil z předního sedadla Trchal, ale v duchu si pomyslel, že zrovna Holzinger by o nějaké klice neměl vůbec mluvit. „Když to spadlo, bylo na běčkový trase jenom osm vlaků. Sedmi se podařilo zastavit ve stanicích nebo do nich dojet díky

sklonu trati. Ve směru na Černý Most stojí soupravy ve Stodůlkách, Jinonicích, na Andělu, Invalidovně a v Rajské zahradě, ve směru na Zličín v Nových Butovicích a Kolbenově. Na áčku stojí ve stanicích všech osm vlaků, na cěčku všech pět.“

„Máme kliku.“

Holzinger se rád opakoval a Trchal si přál, aby to přestal říkat.

Pohlédl přes přední sklo. Scania CAS 24 Hasičského záchranného sboru Dopravního podniku se řítila po Vinohradské. Jeli po tramvajových kolejích a Trchal vyslal tiché poděkování autorovi Manuálu tvorby veřejných prostranství, že na zdejší trať ještě neprosadil zatravněný povrch. Jasně, vypadá to náramně přírodně a ekologicky progresivně a jakože zelené město a tak vůbec, ale když se potřebujete co nejrychleji dostat k zásahu a nemáte možnost vjet na koleje, může to vaše zelené město v konečném důsledku taky stát pár lidí život.

Ve scanii seděli v obvyklém rozložení: Trchal jakožto velitel družstva vepředu, vedle řidiče. Za volantem se hrbil Štrangler, který v posádce zastával funkci šoféra a strojníka, a na zadním sedadle se soukali do výstroje Jirčák, Holzinger a Klarovič, v družstvu působící coby číslo dva, tři a čtyři.

Před cisternou uháněl červený Volkswagen Transporter – VEA se Zavřelem, velitelem směny. Oba vozy měly zapnuté sirény i majáky; Vinohradskou duněla plná diskotéka.

„Co kluci ze Zličína?“ chtěl vědět Holzinger. Jirčák nic neříkal. Trchal vzdáleným cípem vědomí zaznamenal, že je dnes neobvykle zamlklý – vlastně už od začátku směny. Když přišel, pozdravil v šatně jenom na půl úst, převlékl se a šel okamžitě šlapat na běžecký pás. Aní si v místnosti nerozsvítil; desítky minut znělo z temného otvoru dveří jen šustění gumového pruhu a těžké oddechování.

Snad je v pohodě, pomyslel si Trchal – ale to byla jediná myšlenka, kterou tomu věnoval. Momentálně vážně neměl kapacitu, aby se o podobné věci staral. „Maštalka jim ve Zličíně vyhlásil poplach dálkáčem,“ odpověděl Holzingerovi. „Už

vyjeli. Sice v minimálním stavu – tři plus jedna –, ale vyjeli. Měli by na místo dorazit zároveň s náma.“

„Aspoň že tak,“ navlékl si Holzinger kuklu.

Jirčák dál mlčel a zíral z okna. Vpravo se mihly rezné cihly Plečnikova kostela Nejsvětějšího srdce Páně, vlevo zase zhasnutý štít Raiffeisenbank: na místě, kde kdysi bývala jedna z největších pražských videopůjčoven. Jirčák sem chodil Monice půjčovat kazety s pokémony. A cestou pro ni v Čechových sadech sbíral kaštany, aby si mohla dělat zvířátka. Kristepane, to už je let, pomyslel si Jirčák. A jak se všechno změnilo. „Už se ví, co tu havárii zavinilo?“ zeptal se nahlas. „Myslím na těch čtyřstovkách v Řeporyjích a Chodově. Ví se, co se tam stalo? Neříkal něco Maštalka?“

Trchal se obrátil. Chápal, že se Jirčák ani tak neptá na konkrétní příčinu, jako spíš jestli je nehoda v rozvodnách závažná a jak dlouho může výpadek trvat. „Neví se. Nebo aspoň ne na našem dispečinku. Jediný, co Maštalka slyšel, že ani k jedné rozvodně nebyl výjezd. Takže tam nehoří žádné transformátorové olej jako posledně. Ale jinak to fakt může bejt cokoliv.“

„Hm,“ udělal Jirčák. Narazil si na hlavu galletku a utáhl podbradní řemínek. Trchal si ho krátce přeměřil a zase se otočil zpátky.

„Bereme bégéčka, nebo vzducháče?“ ozval se poprvé Klarovič. Do konverzace se zapojoval ještě méně než Jirčák – ale v jeho případě to nikomu divné nepřipadalo. Byl mezi nimi nový a šlo o jeho první zásah v metru. Žádného z hasičů nepřekvapovalo, že mu není do řeči; každý si dobře pamatoval, jak se cítil, když šel poprvé pod zem.

Trchal se nemusel dlouho rozmýšlet. „Bégéčka. Sichr je sichr. Přece jen – jdeme do tunelu. Kdo ví, jak to tam bude vypadat.“

Nikdo neprotestoval. Hlavně proto, že velitel družstva měl pravdu: ve vzducháčích máte kyslík sotva na čtyřicet minut, kdežto v bégéčkách na čtyři hodiny (teoreticky; prakticky spíš na tři a půl).

„Hele a odkud tam vlastně vlezeme?“ napadlo Holzingera.
„Je ta souprava blíž Andělu, nebo Karláku?“

„Karláku. Zůstala viset pod posledním pilířem Palackýho mostu.“

„Kurva,“ vyjádřil se potřetí Holzinger. „Takže jdeme pod Vltavu, jo?“

„Jo.“ Trchal se po něm neohlédli; upíral pohled přímo před sebe. „Vezmeme to z Palačáku.“

Štrangler vjel do křižovatky s mrtvými semaforů a ohnul to doleva. Pneumatiky zakvílely, jak CASka zatočila do Šumavské.